

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/11/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120010548
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6120010548.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M., a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., v trestnej veci obžalovaného X. E., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. marca 2021 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6T/46/2020 zo dňa 14. októbra 2020, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného X. E. a okresného prokurátora zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6T/46/2020 zo dňa 14. 10. 2020 bol obžalovaný X. E. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 157 ods. 2, § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 roka. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu vo výmere 1 roka. Podľa § 61 ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 1 roka.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní obžalovaný, a to proti výroku o vine a treste, ktoré písomne odôvodnil dňa 17. 12. 2020 prostredníctvom svojho obhajcu v podstate tým, že z vykonaného dokazovania nevyplýva dostatočne odôvodnený záver, že by sa dopustil skutku, ktorý mu je kladený za vinu, preto považuje napadnutý rozsudok v celom rozsahu za nedôvodný, nakoľko zistený skutkový stav bol súdom nesprávne právne posúdený. Rozhodnutie nie je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, ale iba na selektívnych častiach jednotlivých dôkazov. Namietal rozpornú výpoveď poškodenej P. A. a svedkyne L. F. a ich vyhodnotenie okresným súdom, pričom vina bola založená na týchto výpovediach, hoci obsahujú zjavné rozpory. Z napadnutého rozsudku nie je vôbec zrejmé, ako sa súd vysporiadal s rozdielnymi opismi skutkového stavu a ako ich vyhodnotil v celom kontexte vykonaného dokazovania. Ďalej uviedol, že podľa neho bolo povinnosťou okresného súdu vykonať znalecké dokazovanie, ktoré by umožnilo náležite posúdiť fundamentálne otázky priebehu nehodového deja, bez zodpovedania ktorých nie je možné legitímne rozhodnúť o zodpovednom subjekte predmetnej dopravnej nehody. Z dôvodu hospodárnosti konania chcel obžalovaný najprv vypočúť poškodenú a svedkyňu a až následne chcel požiadať znalca o vypracovanie znaleckého posudku, aby nemuselo dôjsť k dopĺňaniu znaleckého posudku. Z tohto dôvodu boli poškodenej aj svedkyňi predložené fotografie z Google Maps, aby bola zdokumentovaná ich konečná poloha po nehode. Okresný súd zmaril obžalovanému možnosť preukázať svoju nevinu, keď mu neumožnil doplnenie dokazovania. Pokiaľ znalecké dokazovanie z cestnej dopravy nebolo

vykonané, potom v tomto prípade nie je objektívne a nespochybniteľne možné vypočítať ani rýchlosť motorového vozidla obžalovaného, pohyb chodkyne po priechode pre chodcov, možnosti zabránenia zrážky u oboch účastníkov dopravnej nehody a určiť tak jej technickú príčinu. Navyše, súd prvého stupňa si sám posudzoval odborné otázky, ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku. Zároveň pre účely spravodlivého rozhodnutia a vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti za vznik dopravnej nehody bolo v súdnom konaní nevyhnutné taktiež technicky vyhodnotiť rozhladové pomery svedkyne, kedy prvýkrát zaregistrovala poškodenú a kde sa v tom okamihu poškodená nachádzala a za aký čas od tohto momentu prešla svedkyňa do miesta zastavenia motorového vozidla, ktoré označila na fotografii na hlavnom pojednávaní, či sa za tento čas mohla poškodená dostať do miesta zrážky s motorovým vozidlom obžalovaného, keď údajne svedkyňa mala vidieť pád poškodenej, a čo mohla svedkyňa skutočne vidieť v spätnom zrkadle svojho motorového vozidla, keďže odbočovala ostro doprava, čím došlo k zmene uhla jej pohľadu. Keďže sa jedná o odborné technické otázky, tieto mal zodpovedať v konaní výlučne znalec. Poukázal na právny názor v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. Pls/3/80 zo dňa 23. 12. 1980, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Asan/17/2017 zo dňa 19. 06. 2018. Pre obžalovaného je potom prekvapujúce odôvodnenie rozsudku, keď namiesto zistenia skutkového stavu v rozsahu a spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti uviedol, že obžalovaný má právo dať si vypracovať znalecký posudok v každom štádiu trestného konania, a to prípadne aj po jeho skončení, čím podľa jeho názoru nielenže rezignoval na úlohu ochrancu spravodlivosti, ale aj prispieva k vytváraniu ďalších súdnych konaní, v ktorom už mohli byť zodpovedané technické otázky. Ďalej uviedol, že podľa neho okresný súd mohol uznať obžalovaného za vinného len vtedy, ak z vykonaného dokazovania bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že spáchal skutok, ktorý sa mu v obžalobe kladie za vinu. Okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednostranne a neprihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo. Ďalej poukázal na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 01. 07. 2010, sp. zn. II. ÚS 521/2017 zo dňa 20. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 699/2016 zo dňa 19. 04. 2017, a teda okresný súd mal v odôvodnení rozsudku uviesť svoje úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, predovšetkým za situácie, keď si dôkazy navzájom odporovali. Pokiaľ vznikli pochybnosti o priebehu nehodového deja, mal súd prvého stupňa aplikovať zásadu in dubio pro reo, keďže jej použitie prichádza do úvahy v prípadoch, ak pochybnosti o nejakej skutočnosti trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ako to vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/58/2014 o dňa 22. 10. 2014. Riadne a zrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia je procesným právom účastníka konania, ktorého absencia zakladá nesprávny procesný postup orgánu verejnej moci. K arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a k ich následkom poukázal na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 2/2009 zo dňa 17. 03. 2009, a sp. zn. II. ÚS 311/2010 zo dňa 09. 09. 2010. Nepriпустným selektívnym prístupom k hodnoteniu dôkazov neprihliadal okresný súd na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, čím porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Okresný súd dôležité skutočnosti nepoňal do rozhodnutia, k dôkazom pristupoval jednostranne, nezohľadňoval okolnosti svedčiace v prospech obžalovaného, preto vníma odsúdenie ako hrubo narušajúce spravodlivosť, objektivitu a kvalitu súdneho rozhodnutia, a to s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 699/2016 zo dňa 19. 04. 2017 a rozsudku ESLP zo dňa 18. 05. 2010 č. 36552/02 vo veci Vetrenko contra Moldavsko. Taktiež poukázal na neštandardný postup súdu prvého stupňa, keď na hlavnom pojednávaní dňa 14. 10. 2020 bol vykonaný výsluh poškodenej a svedkyne a po ich vypočutí bol bezprostredne vyhlásený rozsudok, teda aj táto skutočnosť podľa neho evokuje, že prvostupňový súd si riadne nevyhodnotil dôkazy, odmietol sa zaoberať technickou (ne)príjateľnosťou výpovede poškodenej a svedkyne, keď nedôvodne zamietol návrh na doplnenie dokazovania. Na záver uviedol, že považuje uložené tresty za neprimerane prísne. Okresný súd neprihliadal na osobitosti prípadu, spôsob spáchania činu, jeho následky a osobu poškodenej a pri rozhodovaní o treste postupoval mechanicky, čím poprel a rezignoval na zodpovedné a starostlivé posúdenie individuálnych okolností prípadu, ako to vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/7/2013 zo dňa 13. 04. 2014. Poukázal na to, že mu nebol zadržaný vodičský preukaz, naďalej používal motorové vozidlo, pred touto kolíziou nikdy nezavinil dopravnú nehodu a ani po dopravnej nehode sa nedopustil žiadneho priestupku na úseku cestnej dopravy. Poškodenej bola kompenzovaná škoda na zdraví titulom bolestného vo výške 4.150,- Eur. Doterajší spôsob jeho života osvedčuje, že nikdy nemal problémy so zákonom, čo spoľahlivo garantuje jeho ďalší pozitívny vývoj, a dostatočne poskytuje záruku, že pro futuro povedie riadny život, ako ho viedol aj pred dopravnou nehodou. Ne mieste dopravnej nehody poskytol poškodenej prvú pomoc, čo tiež svedčí o spôsobe jeho života, a tieto špecifiká skutkového stavu podľa neho odôvodňovali osobitný prístup pri ukladaní trestu. Podľa jeho názoru preventívny účel trestu a ochranu spoločnosti možno dosiahnuť aj menej represívnou formou, pričom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/53/2018 zo dňa 27. 03. 2019, v

ktorom zmenil odvolací súd pôvodne uložený trest odňatia slobody na peňažný trest. Uloženie trestu odňatia slobody a zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v jeho prípade ako profesionálneho vodiča je neprímeranou sankciou, ktorá je síce v súlade s hmotnoprávnou úpravou, avšak nereflektuje konkrétne okolnosti prípadu a pomery obžalovaného. Preto navrhol, aby krajský súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby, alternatívne, aby podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové rozhodnutie.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní aj intervenujúci prokurátor, a do proti výroku o treste, ktoré písomne odôvodnil podaním zo dňa 02. 12. 2020 v podstate tým, že podľa jeho názoru mala byť obžalovanému v rámci podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určená dlhšia skúšobná doba, a to v trvaní aspoň dvoch rokov, najmä vzhľadom na závažné porušenie povinností vodiča z jeho strany pri spôsobení dopravnej nehody, ako aj vzhľadom na spôsobený závažný následok na zdraví poškodenej. Skúšobnú dobu vo výmere dvoch rokov by považoval za primeranejšiu, aj vzhľadom na dĺžku uloženého trestu. Trest zákazu činnosti na samej dolnej hranici trestnej sadzby, teda vo výmere jedného roka, považuje za neprímerane mierny. V odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje akákoľvek úvaha, prečo súd uložil trest na dolnej hranici trestnej sadzby a neakceptoval ani argumentáciu prokurátora na hlavnom pojednávaní v súvislosti s potrebou uloženia tohto trestu vo vyššej výmere. Podľa jeho názoru mal byť obžalovanému uložený trest zákazu činnosti vo výmere aspoň dvoch rokov, a to vzhľadom na už uvádzané všetky okolnosti dopravnej nehody, na závažné porušenie povinností vodiča z jeho strany, spôsobený závažný následok na zdraví poškodenej, ako aj vzhľadom na postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti, ale najmä s poukazom na obsah evidenčnej karty vodiča, z ktorej vyplýva, že obžalovaný sa ako vodič dopustil už šestnástich priestupkov proti plynulosti a bezpečnosti cestnej premávky, čo jasne svedčí o tom, že je nedisciplinovaný vodič, ktorý pravidelne porušuje predpisy na úseku cestnej dopravy. Trest zákazu činnosti na samej dolnej hranici trestnej sadzby by sa mal ukladať vodičovi, ktorý spôsobí menej závažný následok na zdraví poškodenej, ku svojmu konaniu a spôsobenému následku zaujme kritický postoj, na rozdiel od obžalovaného, a v evidenčnej karte vodiča nemá žiadny záznam, resp. tam má len minimum menej závažných záznamov, na rozdiel od obžalovaného. Vzhľadom na uvedené preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží trest odňatia slobody vo výmere jedného roka, s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere dvoch rokov, a súčasne mu uloží trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu vo výmere dvoch rokov.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste z dôvodov uvedených v písomnom odvolaní, a uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere jedného roka, s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere dvoch rokov, a aby mu uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere dvoch rokov.

Obhajca obžalovaného v rámci verejného zasadnutia uviedol, že vzhľadom k tomu, že takto zistený skutkový stav vytvára situáciu, kedy sú možné dva priebehy nehodového deja, navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa s tým, aby doplnil dokazovanie, alternatívne, aby krajský súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby. Podľa neho ani výpoveď poškodenej na verejnom zasadnutí neosvetlila skutočnosti, ktoré sú uvádzané v odbornom vyjadrení, a ktoré znalec vyhodnotil ako vysoko nepravdepodobné.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie obžalovaného a okresného prokurátora bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali

podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného a okresného prokurátora nie je dôvodné.

Krajský súd na verejnom zasadnutí v zmysle § 295 ods. 2 Trestného poriadku a § 268 ods. 2, ods. 5 Trestného poriadku prečítal odborné stanovisko č. 06/2021 znalca Ing. A. E. B., ktoré doručil súdu obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu dňa 05. 03. 2021. Vo vzťahu k prvej položenej otázke, aby znalec posúdil technickú prijateľnosť jednotlivých skutkových tvrdení poškodenej P. A. a svedkyne L. F. tak, ako sú uvedené v zápisnici o výsluchu a pojednávaní na okresnom súde, znalec uviedol, že z analýzy výpovedí poškodenej vyplynulo, že v úseku od Tajova jazdili tri vozidlá, ktoré následne pokračovali do centra a s odstupom za nimi sa pohybovalo vozidlo, ktoré ju zrazilo. Z rozboru výpovedí ale vyplynulo, že od Tajova ku miestu kolízie jazdilo celkom 5 vozidiel, pričom vozidlo svedkyne F. bolo v poradí štvrté a vozidlo obžalovaného bolo v poradí piate. Ďalej z rozboru výpovedí možno vyvodiť záver, že ak by mal byť priebeh pohybu poškodenej v súlade s výpoveďami svedkyne F., tak poškodená by začala prechádzať po priechode až po tom, ako by vozidlo svedkyne prešlo veľmi pomalou rýchlosťou (cca 5 km/h) pred stojacou chodkyňou, pričom taký pohyb by si poškodená musela všimnúť a zapamätať, keďže si pamätala na viac veľmi podrobných detailov kolízie. Vozidlo svedkyne by pred priechodom mohlo znižovať rýchlosť, ale v čase prejazdu cez priechod až do okamihu zastavenia by trvalo rádovo 7 - 8 sekúnd. Samotný prejazd vozidla svedkyne cez priechod od okamihu, kedy by predná časť vozidla začala vchádzať na priechod a následne zadná časť vozidla by priechod opustila, by trvalo cca 5 až 5,5 sekundy, čo by si poškodená musela uvedomiť a zapamätať. Z technického hľadiska nie je možné taký veľmi pomalý pohyb vozidla svedkyne vylúčiť, ale je krajne nepravdepodobné. Tiež je krajne nepravdepodobné, aby pri nejakom zvuku (náraz, buchnutie), vodič okamžite pozeral do spätného zrkadla a okamžite zastavil v križovatke. Priebeh pohybu poškodenej a vozidla svedkyne Mojžišovej tak, ako ho opísala svedkyňa, je možné z technického hľadiska hodnotiť ako krajne nepravdepodobný, a to aj z dôvodu, že vo výpovediach neuviedla žiadne také skutočnosti, ktoré by zdôvodňovali veľmi pomalý pohyb jej vozidla. Z rozboru výpovedí možno ďalej vyvodiť, že ak by poškodená videla vozidlo obžalovaného v oblasti začiatku štvorvchodového bytového domu (cca 50 m od priechodu pre chodcov), potom by sa vozidlo muselo v tom bode pohybovať rýchlosťou cca 55,6 km/h. Nárazová rýchlosť 37,8 km/h je v prípade odhodenia poškodenej do vzdialenosti cca 3,6 m z technického hľadiska neprijateľná, pretože by musela byť odhodena na väčšiu vzdialenosť. Ak by mal pohyb vozidla obžalovaného prebiehať tak, ako to uviedla poškodená, potom by sa v danom priestore nemohlo pohybovať vozidlo svedkyne Mojžišovej, resp. poškodená videla vozidlo svedkyne F. a až za ním by jazdil obžalovaný, tak v tom prípade by vozidlo svedkyne Mojžišovej jazdilo za poškodenou, a to by tiež vysvetlilo skutočnosť, prečo predmetné vozidlo nevidela, resp. ani nespomenula vo výpovediach. Zameraná poloha miesta kolízie je od polohy popísanej poškodenou rozdielna, pričom rozdiel predstavuje 1,4 až 2,1 m. Ak by sa vozidlo obžalovaného pohybovalo v čase kolízie ľavým bokom v oblasti stredovej čiary, potom by vzdialenosť 2 kroky mohla byť technicky prijateľná. Druhý rozpor vo výpovedi je v pohybe poškodenej stredom, resp. zhruba po pravej časti priechodu. V tomto prípade je šírka priechodu 3,2 m a stred predstavuje 1,6 m od pravého alebo ľavého okraja. Z technického hľadiska je možné konštatovať, že rozdiel miesta zrážky cca 0,3 m až 0,8 m nie je v prípade odhodenia pri čiastočnom prekrytí významný a nárazová rýchlosť by rozdiel polôh ovplyvnil iba minimálne. Rozdiel 1,3 m by už mal vplyv na parametre odhodenia (nárazová rýchlosť, vzdialenosť odhodenia). Keďže na mieste kolízie nezostali, resp. neboli zamerané žiadne stopy po pohybe kolies vozidla obžalovaného, nie je možné sa jednoznačne vyjadriť k technickej prijateľnosti. Vo vzťahu k druhej položenej otázke, aby znalec identifikoval tie časti výpovedí, ktoré si navzájom technicky odporujú, uviedol, že hlavné rozpory vo výpovediach poškodenej a svedkyne Mojžišovej podrobne popísal a analyzoval v odpovedi na predchádzajúcu otázku. V odpovedi na tretiu otázku, aby uviedol ďalšie dôležité skutočnosti, ktoré zistil pri technickom skúmaní nehodového deja, znalec konštatoval, že z technického hľadiska je možné jednoznačne ustáliť, že každá dopravná nehoda má jeden konkrétny priebeh, teda všetci účastníci a svedkovia konkrétnej dopravnej nehody sa v závislosti na čase a priestore pohybujú iba jediným spôsobom. Nie je technicky možné, aby sa konkrétna dopravná nehoda odohrala dvomi a viac spôsobmi. Ak z výpovedí účastníkov a svedkov vzniknú dve verzie, alebo viac verzií, potom nie je možné z technického hľadiska ustáliť priebeh konkrétnej dopravnej nehody. Z rozboru výpovedí účastníkov a svedkyne jednoznačne vyplynulo, že na základe predložených výpovedí nie je možné ustáliť jednoznačný priebeh pohybu účastníkov predmetnej dopravnej nehody, ale minimálne dva priebehy. Hlavný rozpor je v pohybe poškodenej a spočíva v tom, že vozidlo svedkyne F. jazdilo pred stojacou poškodenou (pred priechodom pre chodcov), alebo za pohybujúcou sa poškodenou (už sa pohybujúcou po priechode pre chodcov). Pre jednoznačné ustálenie priebehu dopravnej nehody by bolo potrebné opätovne vypočítať účastníkov dopravnej nehody, aby sa vyjadrili ku vzniknutým

identifikovaným vzájomným rozporom v ich výpovediach. Pokiaľ sa nebudú vedieť vyjadriť na konkrétne otázky o spôsobe ich správania, bude vhodné vykonať rekonštrukciu na mieste nehody. Následne by bolo možné ustáliť priebeh nehodového deja, popísať činnosť účastníkov dopravnej nehody vo vzťahu k správnej technike jazdy obžalovaného a pohybu poškodenej, a tiež ustáliť možnosti zabránenia kolízií zo strany účastníkov.

K tomuto odbornému stanovisku sa na verejnom zasadnutí vyjadrila poškodená, ktorá uviedla, že vo výpovedi uvádzala, že stála na obrubníku na kraji pred priechodom pre chodcov a čakala, kým prejdú tri autá. Či posledné odbočovalo doprava, na to si už nevedela spomenúť, ona vyhodnocovala vzdialenosť posledného vozidla, teda či bude mať dostatok času na prejdenie. Posledné auto prešlo, uvoľnilo jej priechod, ona vyhodnotila vzdialenosť a išla. Autá tam chodia dosť pomaly, pretože zabáčajú doprava, ale nevedela uviesť rýchlosť, akou autá išli. K tomu, že išla stredom priechodu pre chodcov uviedla, že mala so sebou psi, ktoré išli v podstate stredom a ona išla popri nich.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejme, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, jednak vo vzťahu k otázke viny, ako aj vo vzťahu k otázke trestu. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 6 - 9), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na obhajobné námietky obžalovaného, a najmä vzhľadom na doplnené dokazovanie na verejnom zasadnutí prečítaním odborného stanoviska č. 06/2021 krajský súd konštatuje, že trestné konanie sa okrem iných zásad riadi aj zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Súd nemusí vyhovieť každému návrhu na doplnenie dokazovania, ktorý procesná strana prednesie na hlavnom pojednávaní, najmä nie v prípade, ak na hlavnom pojednávaní nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe už v priebehu prípravného konania. Pokiaľ teda súd má spoľahlivo zistený skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie, nie je jeho povinnosťou vyhovieť návrhu na doplnenie dokazovania, a to aj s poukazom na § 240 ods. 3 Trestného poriadku (vykonanie neskôr navrhnutých dôkazov, ktoré stranám boli známe v čase doručenia výzvy, môže súd odmietnuť). Obžalovaný však v rámci odvolacieho konania predložil ako nový dôkaz odborné stanovisko č. 06/2021 zo dňa 01. 03. 2021 (v zmysle § 141 ods. 1 Trestného poriadku malo zrejme ísť o odborné vyjadrenie), ktoré napokon aj krajský súd na verejnom zasadnutí vykonal jeho prečítaním, preto námietky obžalovaného, že mu nebolo umožnené doplniť dokazovanie, považuje v tomto štádiu trestného konania za irelevantné.

Keďže obžalovaný na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a odmietol vypovedať, okresný súd pri hodnotení dôkazov mohol vychádzať len z jeho výpovede z prípravného konania, v rámci ktorej uviedol, že po tom, ako odbočilo pred ním idúce vozidlo doprava, spozoroval, že na priechode pre chodcov na pravej strane stojí osoba ženského pohlavia a na vodičku mala dva psy, pričom táto osoba kráčala po priechode pre chodcov z jeho pohľadu z pravej strany na ľavú stranu. Jeho pozornosť bola upretá na tie dva psy, pričom si myslel, že prejde popri nich a keď došlo k nárazu, nemyslel si, že zrazil chodkyňu, ale tie psy. Už z tejto výpovede obžalovaného je zrejme, že poškodenú na priechode pre chodcov registroval, vedel o nej, a myslel si, že prejde popri psoch, ktoré mala na vodičku. Poškodená teda nevytvorila obžalovanému náhlu prekážku, čo sa zrejme snažil preukázať obžalovaný na hlavnom pojednávaní, avšak keďže odmietol vypovedať, túto skutočnosť môže krajský súd len dedukovať zo skutočností uvedených v odvolaní (keďže obžalovaný v prípravnom konaní neuvádzal, že by mu poškodená vytvorila náhlu prekážku, resp. že by poškodenú na priechode pre chodcov zbadal na poslednú chvíľu). Je teda nepochybné, že dňa 09. 03. 2020 došlo k dopravnej nehode, kedy obžalovaný na priechode pre chodcov narazil do poškodenej, následkom čoho utrpela zranenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Obžalovaný pritom nezrazil poškodenú na začiatku priechodu pre chodcov, ale v strede priechodu pre chodcov, ako to vyplýva zo zápisnice o ohliadke miesta dopravnej nehody, ako aj z fotografie z Google Maps, ktorú predložil obžalovaný. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 8/2009

Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vodič je povinný dať prednosť chodcoví, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť; to neplatí pre vodiča električky. Konaním obžalovaného teda došlo k naplneniu skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona. Vina obžalovaného teda nebola založená len na výpovediach poškodenej a svedkyne F., ale aj na výpovedi samotného obžalovaného.

Ďalej krajský súd poznamenáva, že podľa § 247 ods. 5 Trestného poriadku pri nariadení hlavného pojednávania urobí predseda senátu všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie jeho riadneho priebehu a na to, aby vec bolo možné prejednať a rozhodnúť bez jeho odročenia. Krajskému súdu potom nie je zrejme námietka obžalovaného, že išlo o neštandardný postup okresného súdu, keď na hlavnom pojednávaní vypočul poškodenú a svedkyňu a po ich vypočutí bol bezprostredne vyhlásený rozsudok. Logicky potom postup súdu v súlade so zákonom je potrebné považovať aj za štandardný postup, o to viac v prípade, ako správne konštatoval aj prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, keď na hlavnom pojednávaní nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe už v priebehu prípravného konania.

K citovaným častiam nálezov Ústavného súdu SR a ostatných rozhodnutí, ktoré uviedol obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania krajský súd poznamenáva, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyčerpávajúcím spôsobom uviedol, na základe ktorých preukázaných skutočností dospel k jednotlivým skutkovým a právnym záverom, teda rozhodnutie nie je výsledkom svojvôle v procese hodnotenia dôkazov, a nejde ani o arbitrárne rozhodnutie. Úlohou súdu nie je poskytnúť odpoveď procesnej strane na všetky ňou uvádzané argumenty a námietky, ale len na podstatné skutočnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie vo veci samej. Ako už bolo uvedené vyššie, na hlavnom pojednávaní navyše nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli procesným stranám známe už v prípravnom konaní.

K samotnému odbornému stanovisku č. 06/2021 znalca Ing. A. E. B. krajský súd hneď na úvod musí konštatovať, že v zmysle § 145 ods. 1 Trestného poriadku znalec nie je oprávnený riešiť právne otázky ani hodnotiť vykonané dôkazy, ani robiť právne závery. Jedine súd je oprávnený a aj povinný v rámci voľného hodnotenia dôkazov vysporiadať sa zákonným spôsobom so vzájomnými rozpormi medzi vykonanými dôkazmi. V rámci hodnotenia dôkazov nie je možné odvolať sa na hodnotenie dôkazov znalcom z akéhokoľvek odvetvia. V tomto smere krajský súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru (napr. R 33/1981), v zmysle ktorej znalcovi neprináleží vykonávať hodnotenie dôkazov ani z hľadiska ich vierohodnosti, ani v tom smere, či skutočnosť, o ktorej podáva správu, je preukázaná. Ak vykonané dôkazy, na ktorých podklade má znalec podať posudok, sú vo vzájomnom rozpore, znalec je povinný vypracovať posudok s ohľadom na všetky do úvahy prichádzajúce alternatívy.

Z odborného stanoviska ale nie je zrejme, ako sa znalec vysporiadal s alternatívou nehodového deja podľa výpovede samotného obžalovaného. Z neznámych dôvodov sa naopak znalec zaoberal alternatívou podľa vyjadrení svedkyne Dany F., ktorá ani nebola účastníčkou dopravnej nehody. Namiesto vypracovania jednotlivých alternatív priebehu nehodového deja a možnostiam zabránenia dopravnej nehode zo strany obžalovaného a poškodenej sa znalec venoval analýze a rozporom vo výpovediach poškodenej a svedkyne L. F..

Preskúmateľnosť znaleckého posudku je základnou vlastnosťou znaleckého posudku. Prijemca posudku musí byť schopný preskúmať znalecov postup, aby mohol znalecký posudok hodnotiť. Znalecký posudok, ktorý nie je preskúmateľný, nie je dôkazom, ale je len obyčajným tvrdením, ktoré nie je možné overiť. Preskúmateľnosť je preto nutná podmienka pre hodnotenie dôkazov. Preskúmateľnosť znamená, že znalecký posudok obsahuje aj podrobné údaje ako sa znalec dopracoval k záverom, aké metódy použil, z akých dôkazov vychádzal a pod.

Vo všeobecnosti platí, že technickou príčinou dopravnej nehody sú tie prvky nehodového deja, ktoré vznikli v rozpore s technickým výkladom pravidiel cestnej premávky a ktoré buď vyvolali kolíziu situáciu, alebo znemožnili zabrániť dopravnej nehode. Z odborného vyjadrenia však nemožno zistiť, aká bola technická príčina dopravnej nehody, zrejme aj z dôvodu, že relevantné otázky vo vzťahu k samotnému priebehu a príčinám dopravnej nehody neboli ani znalcom v zadaní položené. Namiesto toho znalec neprípustným spôsobom hodnotil výpovede poškodenej a svedkyne L. Mojžišovej, hodnotil jednotlivé

rozpory v ich výpovediach, dokonca z výpovedí vyvodzoval aj skutkové a právne závery, keď napr. uvádzal, čo by si poškodená musela všimnúť a zapamätať, keďže si pamätala viac veľmi podrobných detailov kolízie. Nie je však úlohou znalca z odvetvia nehody v cestnej premávke hodnotiť, čo by si musela svedkyňa všimnúť a zapamätať. Z takto vypracovaného odborného stanoviska potom pre krajský súd nevyplývajú žiadne relevantné závery, ktoré by mohli mať za následok zmenu skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel prvostupňový súd po vykonanom a správne zhodnotenom dokazovaní. V tejto súvislosti je možné na záver už len uviesť, že je irelevantné, koľko motorových vozidiel jazdilo v smere od Tajova ku miestu kolízie, keďže je nesporné, že poškodenú na priechode pre chodcov, a to v jeho strede, zrazilo vozidlo, ktoré šoféroval obžalovaný. Taktiež je iluzórne predpokladať, že poškodená s presnosťou na centimetre označí miesto kolízie, a to jednak s poukazom na charakter zranení, ktoré pri dopravnej nehode utrpela, a s poukazom na čas, ktorý od dopravnej nehody uplynul. Znalec mohol pri vypracovaní odborného stanoviska vychádzať zo zápisnice o ohliadke miesta dopravnej nehody, kde je presne vyznačené miesto zrážky, ktoré určil obžalovaný, ako aj miesto dopadu poškodenej po náraze.

Okresný súd napokon nepochybil ani pri rozhodovaní o uloženom treste. K námietkam prokurátora krajský súd považuje za nevyhnutné uviesť, že v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatelia, pomery páchatelia (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatelia, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, teda na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 1 roka, teda opäť na samej dolnej hranici trestnej sadzby, aj krajský súd považuje za primeraný a zákonný, a to najmä s poukazom na doterajšiu bezúhonnosť obžalovaného, ktorý doposiaľ nebol súdne trestaný, ako aj s poukazom na skutočnosť, že obžalovaný spáchal nedbanlivostný trestný čin. Rovnako tak uložený trest zákazu činnosti vo výmere 1 roka je primeraný všetkým okolnostiam prípadu. Záznamy o priestupkoch v evidenčnej karte vodiča ani krajský súd nepovažoval za tak závažné, že by odôvodňovali uloženie trestu zákazu činnosti vo vyššej výmere. Takto uložený trest je preto postačujúci, pričom spĺňa jednak výchovný účel trestu, ako aj atribúty individuálnej a generálnej prevencie, a zároveň postihuje len obžalovaného, a zabráni mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti a dostatočne zabezpečí jeho prevýchovu. Čo sa týka rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/53/2018 zo dňa 27. 03. 2019, na ktorý poukázal obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania, krajský súd musí konštatovať, že právna kvalifikácia skutku uvedeného v tomto rozsudku bola pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, nie podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ako je tomu v prejednávanom prípade, a Krajský súd v Bratislave obžalovanému neukladal trest zákazu činnosti z dôvodu, že od dopravnej nehody uplynulo viac ako 5 rokov, počas ktorých nespáchal žiadny priestupok na úseku cestnej premávky. Záverom krajský súd už len poznamenáva, že v priebehu trestného konania obžalovaný nepredložil jediný dôkaz preukazujúci, že by bol vodičom z povolenia, a že v prípade uloženia trestu zákazu činnosti by bola ohrozená jeho zárobková činnosť. Jedine v predtlačí zápisnice o vylúčení obvineného na č.l. 4 je v časti „zamestnávateľ a miesto zamestnania“ uvedené SZČO (autodoprava - kamiónová), z ktorého údaju bez ďalšieho nie je možné dospieť k záveru, že obžalovaný je skutočne aj vodičom z povolenia.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obžalovaného X. E. a okresného prokurátora ako nedôvodné.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.